



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Dřevařské a lesnické společnosti, s. r. o.**, se sídlem v Praze 3, ul. Roháčova č. p. 188/37, PSČ 130 00, IČ: 627 40 407, zastoupené Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem v Brně, ul. Divadelní č. p. 4, PSČ 602 00, proti **žalovanému: Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební č. p. 61, 400 21 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2011, č. j. 126808/11/206911503393,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2011, č. j. 126808/11/206911503393, **se pro vady řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10.712-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního úřadu v Mostě ze dne 24. 1. 2011, č. j. 126808/11/206911503393, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 3. 9. 2010 ve smyslu ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o prominutí příslušenství v podobě penále a úroků z prodlení uvedených v rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. 26501/10/206911503393.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byly zrušeny všechny finanční úřady, včetně Finančního úřadu v Žatci. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 8 a § 10 odst. 1 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního úřadu v Mostě bez dalšího stal žalovaným Finanční úřad pro Ústecký kraj.

V žalobě žalobkyně předně vyjádřila přesvědčení, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné v rámci správního soudnictví, neboť se jedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 – 54.

V návaznosti na to pak žalobkyně namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm zcela chybí uvedení jakýchkoliv důvodů, proč původní žalovaný neprominul penále a úrok z prodlení. Vedle toho žalobou napadeným rozhodnutím byly překročeny meze správního uvážení. Původní žalovaný má samozřejmě právo žádost žalobkyně vyřídit i prominutím 0%, ovšem v těchto případech musí uvést ve svém rozhodnutí důvody, které ho k tomu vedly, aby jeho správní uvážení následně mohlo být přezkoumáno soudem ve správním soudnictví. Pro promíjení penále přitom Ministerstvo financí vydalo dne 27. 5. 2008 pokyn D-319 (dále jen „pokyn Ministerstva financí D-319“), aby se zamezilo případné libovůli a nerovnému zacházení ze strany správců daně, takže v předmětném případě měl původní žalovaný z tohoto pokynu vycházet, když tento pokyn je pro správce závazný, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že původní žalovaný v jejím případě nevycházel z pokynu Ministerstva financí D-319 a navíc v žalobou napadeném rozhodnutí ani neuvedl, proč tak neučinil. Tuto skutečnost žalobkyně opírá o své přesvědčení, že na základě pokynu Ministerstva financí D-319 měl původní žalovaný jí prominout penále a úrok z prodlení alespoň v části 40%, neboť pokud žalobkyně žádala o prominutí penále a úroku z prodlení ve výši 100%, kdy důvod pro uplatnění bonusu byl 40% a důvod pro uplatnění malusu byl 30%, pak uplatněním malusu lze prominout 70% a uplatněním bonusu lze prominout 40%, přičemž 40% bonus se nachází v uvedených 70% malusu. Na podporu svého přesvědčení o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pak žalobkyně zmínila rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2009, č. j. 15 Ca 288/2008 – 32.

Původní žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s velmi obsáhlým písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že v daném případě žalobkyně chybně poukazuje na pokyn Ministerstva financí D-319, když tento pokyn byl ke dni 31. 10. 2009 zrušen a byl s účinností od 1. 11. 2009 nahrazen pokynem Ministerstva financí D-330 ze dne 29. 10. 2009 (dále jen „pokyn Ministerstva financí D-330“). Původní žalovaný se tak skutečně neřídil pokynem Ministerstva financí D-319, ovšem trvá na tom, že se řídil pokynem Ministerstva financí D-330. Vedle toho trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, když v jeho odůvodnění bylo výslovně uvedeno, že ke dni zpracování žádosti o prominutí byly vykazovány nedoplatky u územních finančních orgánů na daňové platební povinnosti. Při vyřízení žádosti žalobkyně tedy původní žalovaný postupoval zcela v souladu s čl. II písm. D bod 4 pokynu Ministerstva financí D-330 a tedy v souladu se zavedenou správní praxí. Navíc sama žalobkyně připouští, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje stručné odůvodnění,

s čímž se ztotožňuje i původní žalovaný. Vedle toho žalobkyně v předmětné žádosti o prominutí příslušenství daně pouze stroze odkázala, že žádá o prominutí penále a úroku z prodlení uvedených v rozhodnutí původního žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. 26501/10/206911503393, aniž by toto penále a úrok z prodlení vyčíslila či jinak specifikovala, a proto se dle původního žalovaného žalobkyně účelově dovolává zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění. Navíc obsáhlejší správní úvaha ve formě úředního záznamu, v němž se původní žalovaný vypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v žádosti o prominutí příslušenství, byla a je založena ve správním spise, do něhož má žalobkyně možnost nahlédnout.

Dále původní žalovaný uvedl, že žalobkyně si výši nedoplatku na příslušenství daně, a to penále i úroku z prodlení, způsobila svou špatnou daňovou disciplínou týkající se úhrady daní. Jen za poslední tři roky přitom žalobkyně požádala původního žalovaného čtyřikrát o možnost uhrazení daně ve splátkách, kdy pouze v jednom případě jí nebylo vyhověno na dani z přidané hodnoty, a to v roce 2008. Následně původní žalovaný detailně rozvedl okolnosti, za kterých žalobkyni opakovaně povolil splátky k uhrazení jejích daňových povinností, přičemž zdůraznil, že žalobkyně opakovaně neplnila lhůty splátek stanovených jednotlivými rozhodnutími o povolení splátek, takže tato rozhodnutí posléze pozbyla platnosti. Dále původní žalovaný zmínil, že v mezidobí převedl přeplatky žalobkyně vzniklé nadměrnými odpočty na dani z přidané hodnoty z moci úřední na úhradu nedoplatků jiných daňových povinností žalobkyně v celkem pěti případech, a to v celkové výši 731.525,-Kč, a stejně tak přeplatek ve výši 317.642,-Kč vzniklý na dani z příjmů právnických osob převedl na úhradu nedoplatku na dani z přidané hodnoty u moci úřední.

Původní žalovaný rovněž uvedl, že při vyřizování předmětné žádosti o prominutí příslušenství daně v souladu s pokynem Ministerstva financí D-330, ověřoval stav osobních daňových účtů u územních finančních orgánů v rámci České republiky a zjistil nedoplatky žalobkyně u Finančního úřadu v Kralovicích na dani z nemovitosti ve výši 320,-Kč a u Finančního úřadu v Podbořanech na dani z převodu nemovitostí ve výši 135.000,-Kč. Proto nemohl být při rozhodování o žádosti uplatněn bonus za bezdlužnost, jak namítala žalobkyně, a naopak byl zohledněn bonus za dobrou spolupráci. Následně původní žalovaný opět detailně rozvedl úvahy o malusech a bonusech, a to z pohledu jejich výší a které mohl či nemohl zohlednit a proč.

Závěrem původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v případě žalobkyně byl princip legitimního očekávání z jeho strany akceptován a dodržen, když žalobkyni byly známy všechny skutečnosti, pro které nebylo možno vyhovět její žádosti o prominutí příslušenství daně, a proto předmětnou žalobu, v níž je namítáno nedostatečné zdůvodnění, považuje za účelovou. Žalobkyně sice v žalobě uváděla konkrétní % prominutí u jednotlivých bodů ve smyslu pokynu Ministerstva financí D-319, které měl původní žalovaný využít při promíjení, avšak pokyn Ministerstva financí D-319 žádná % pro jednotlivé body nestanoví, když vymezuje pouze nejčastější důvody pro prominutí dně. Tato % jednotlivých bodů jsou vymezena v interním metodickém materiálu Ministerstva financí, který je neveřejný, a proto se původní žalovaný pozastavuje nad tím, jak mohla žalobkyně tento materiál získat, když k údajům, kolik % je k jednotlivým bodům pokynu Ministerstva financí D-330 přiřazeno, měl u původního žalovaného přístup pouze omezený okruh vedoucích pracovníků.

V následně učiněné replice ze dne 27. 7. 2011 k vyjádření původní žalovaného k žalobě žalobkyně uvedla, že jeho velmi podrobné vyjádření k žalobě nemůže nahradit

chybějící řádné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Meze správního uvážení původního žalovaného tak nelze přezkoumatelným způsobem z jeho rozhodnutí vůbec zjistit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť zástupce žalobkyně i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že v daném případě neměl žádných pochybností o tom, že žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 8. 9. 2010 ve smyslu ust. § 55a daňového řádu o prominutí příslušenství v podobě penále a úroků, podléhá meritornímu přezkumu v rámci správního soudnictví. Námitky v tomto směru ostatně nevznesla po celou dobu soudního řízení ani žalovaná strana. Přezkoumatelnost rozhodnutí tohoto druhu dovodil v minulosti Krajský soud v Ústí nad Labem např. v rozsudcích ze dne 28. 4. 2009, č. j. 15 Ca 288/2008 – 32, nebo ze dne 5. 3. 2014, č. j. 15 Af 29/2011 – 33, nebo i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Dále soud předesílá, že žalobou napadené rozhodnutí soud shledal zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelné, a to jednak pro nedostatečné zdůvodnění, jak důrazně namítala žalobkyně v předmětném soudním řízení, a jednak pro nesrozumitelnost jeho výroku, k níž přihlédl z úřední povinnosti, což bylo plně v souladu s konzistentní judikaturou včetně Nejvyššího správního soudu v této otázce (k tomu srov. např. jeho rozsudky ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004, nebo ze dne 10. 6. 2004, č. j. 1 Afs 6/2003 – 62, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 374/2004, a také jsou oba dostupné na www.nssoud.cz).

Ve vztahu k závěru soudu o nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žalobkyně důvodně poukázala na skutečnost, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelná správní úvaha původního žalovaného, jakou byl veden při svém rozhodování a proč v jejím případě nelze prominout alespoň z části penále a úrok z prodlení. Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že dle ust. § 32 odst. 3 daňového řádu musí obsahovat rozhodnutí správce daně odůvodnění, jen stanoví-li tak daňový řád nebo zvláštní zákon. V ust. § 55a odst. 4 daňového řádu je sice výslovně uvedeno, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění, ovšem judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 15 Ca 286/2008 – 31, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010,

č. j. 7 Afs 1/2010 – 53, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2066/2010 a také na www.nssoud.cz, nebo nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, který je dostupný na www.nalus.cz) dovodila, že již samotné rozhodnutí o žádosti o prominutí daně musí být odůvodněno.

Dále soud uvádí, že daňový řád sice definici pojmu odůvodnění rozhodnutí neuvádí, a tudíž je nutné vycházet z jejího obecného významu. Odůvodnění rozhodnutí je nutno chápat jako vyvození důvodů, o něž správní orgán vydávající rozhodnutí opírá svůj závěr, vyjádřený ve výroku rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je tedy nutno uvést, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. To vše musí učinit v takové míře, aby bylo možno přezkoumat, zda rozhodnutí odpovídá jak skutkovým zjištěním, tak i platným právním předpisům.

V daném případě původní žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě žádosti žalobkyně čítající 2 strany odůvodnění, toliko uvedl, že *„(v)zhledem k nedoplatku u územních finančních orgánů na daňové platební povinnosti [vyjma příslušenství daně, o jejichž prominutí je žádáno], který je ke dni zpracování žádosti o prominutí příslušenství daně vykazován, rozhodl správce daně tak, jak je uvedeno ve výroku“*.

Takto obecně a povrchně koncipované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud vyhodnotil jako nedostatečné, když se v něm původní žalovaný naprosto vůbec nevypořádával se skutečnostmi a argumenty obsáhle a detailně uváděnými žalobkyní v její žádosti ze dne 3. 9. 2010 o prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále a úroků z prodlení. V této konstataci tak dle názoru soudu zjevně absentují konkrétní úvahy, které vedly původního žalovaného k závěru, že skutečnosti a argumenty uváděné žalobkyní v její žádosti jsou zcela liché, mylné nebo vyvrácené jinými řádně provedenými důkazy, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního úřadu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť správní řízení včetně daňového řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla fyzické i právnické osoby k dobrovolnému plnění jejich povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek popř. žalobu v rámci správního soudnictví. Z obsahu odůvodnění není žádným způsobem zjiitelné, do jaké míry mělo to které zjištění původního žalovaného na jeho rozhodnutí, která skutečnost svědčila ve prospěch žalobkyně a která naopak svědčila v její neprospěch. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není rovněž žádným způsobem patrné, na základě jakých důkazů původní žalovaný dospěl ke zjištění rozhodných skutečností. Uvedené nedostatky odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Původní žalovaný by měl mít na paměti, že nedostatek odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není možné jakkoliv zhojit obsahem velice detailního písemného vyjádření k žalobě, které soudu poskytl v předmětném soudním řízení, a nedostatek odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není možné jakkoliv zhojit ani odkazem na

úřední záznam obsažený ve správním spise, kdy obě listiny obsahují v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentující skutečnosti. V této souvislosti soud považuje za nepřipadný poukaz původního žalovaného na to, že dotyčný úřední záznam byl a je založen ve správním spise, do něhož má žalobkyně možnost nahlédnout, přičemž žalobkyni jsou známy skutečnosti, které vedly původního žalovaného k zamítnutí její žádosti, a proto shledává její žalobu za účelovou. Nároky na přezkoumatelnost z pohledu dostatečného zdůvodnění musí splňovat již samotné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, což v daném případě zjevně splněno nebylo. Bylo by v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděnými žalobkyní shodně jako v daňovém řízení, tak posléze i v soudním řízení, ve vztahu k její žádosti o prominutí po ní vymáhaného daňového penále a úroků z prodlení prvně závazně vymezoval správní soud namísto žalované strany, neboť by tím soud nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného správního orgánu, když úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti správnímu orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k závěru soudu o nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí, že z výroku dotyčného rozhodnutí není naprosto vůbec zřejmé, o jakém konkrétním příslušenství je na základě žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2011 rozhodováno. K žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2011 soud podotýká, že z obsahu správního spisu nesporně vyplývá, že žalobkyně ohledně prominutí příslušenství daně v podobě daňového penále a úroku z prodlení sice podávala toliko jednu žádost, a to právě žádost ze dne 3. 9. 2011, kterou původní žalovaný obdržel dne 9. 9. 2011 a zaevidoval pod č. j. 95938/910, ovšem v této žádosti žalobkyně souhrnně požádala o prominutí penále a úroků z prodlení, které specifikovala tak, že se jedná o penále a úroky z prodlení uvedených v rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. 26501/10/206911503393. Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že prvotním předpokladem přezkoumatelnosti jakéhokoliv správního rozhodnutí je jeho srozumitelnost. Proto je nutno především trvat na tom, aby z výroku správního rozhodnutí bylo zřejmé, o čem se rozhodovalo a jak bylo rozhodnuto. Předmět řízení musí být určité a nezaměnitelně vymezen přímo v samotném výroku rozhodnutí.

V daném případě je v narativní části výroku žalobou napadeného rozhodnutí toliko uvedeno, že správce daně posuzoval žádost žalobkyně ze dne 3. 9. 2011, která byla evidována pod č. j. 95938/910 o prominutí příslušenství daně podle ust. § 55a daňového řádu ve spojení s ust. § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, s tím že žádost se správce daně rozhodl zamítnout. Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí tak není naprosto vůbec specifikován druh daňového příslušenství, dále není jakkoliv uveden druh daně popř. daní, vedle toho zde zcela absentují údaje o tom, k jakým zdaňovacím obdobím se váže neprominuté příslušenství daně. Tyto údaje přitom není možné zjistit ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost ovšem dle názoru soudu znamená, že v předmětném rozhodnutí nebyl jednoznačným způsobem vymezen předmět řízení, neboť daňová povinnost včetně daňového penále a úroků z prodlení je specifikována nejen druhem daně, nýbrž i zdaňovacím obdobím. Předmět řízení přitom musí být jednoznačně a nezaměnitelně identifikován v samotném správním rozhodnutí a jeho specifikaci není možné nahradit případným odkazem na jinou listinu, která není nedílnou součástí rozhodnutí (v dané věci naprosto nepřipadným poukazem na žádost žalobkyně ze dne 3. 9. 2011, když žalobkyně v ní souhrnně požádala o prominutí penále a úroků z prodlení, které pouze specifikovala tak, že se jedná o penále a úroky z prodlení uvedených v rozhodnutí původního

žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. 26501/10/206911503393, aniž by tedy dotyčné penále a úrok z prodlení vyčíslila či jinak konkretizovala, nebo poukazem na úřední záznam, v němž se dle stávajícího žalovaného původní žalovaný vypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v žádosti o prominutí příslušenství). Pokud v žádosti ze dne 3. 9. 2011 žalobkyně dotyčné penále a úrok z prodlení přesně nevyčíslila či jinak nekonkretizovala, pak prostý odkaz původního žalovaného na to, že rozhoduje o žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2011, jednoznačně a nezaměnitelně nespecifikuje předmět jeho rozhodovací činnosti, když z něj nelze vůbec seznat, jaké daňové příslušenství bylo původním žalovaným projednáváno. V uvedeném nedostatku výroku žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje soud vadu řízení, která způsobila nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Již v rozsudku ze dne 28. 4. 2009, č. j. 288/2008 – 32, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Afs 71/2009 – 55, přitom zdejší soud výslovně dovodil, že předmět řízení v rámci vyřizování žádostí o prominutí příslušenství daně ve smyslu ust. § 55a daňového řádu musí být jednoznačně a nezaměnitelně identifikován již v samotném rozhodnutí správce daně a jeho specifikaci nelze nahradit odkazem na jinou listinu, která není nedílnou součástí rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud považuje za nepatřičnou zmínku původního žalovaného obsaženou v písemném vyjádření k žalobě o tom, že pokud žalobkyně specifikovala daňové penále a úroky z prodlení tak, že se jedná o penále a úroky z prodlení uvedených v rozhodnutí původního žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. 26501/10/206911503393, účelově se nyní předmětnou žalobou dovolává zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud byl nucen s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro jeho nedostatečné zdůvodnění a pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti jeho výroku. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byl nucen rozhodnout o tom, že se věc vrací stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v rámci dalšího řízení s respektováním shora zaujatých právních názorů ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. stávající žalovaný ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně, řádně a úplně odůvodní.

Pro úplnost soud poznamenává, že žalobkyně ve své žalobní argumentaci skutečně nepřesně poukazovala na pokyn Ministerstva financí D-319, jak správně poukázal původní žalovaný, když tento pokyn byl ke dni 31. 10. 2009 zrušen a byl s účinností od 1. 11. 2009 nahrazen pokynem Ministerstva financí D-330 ze dne 29. 10. 2009, nicméně tato nepřesná argumentace žalobkyně, kterou soud vyhodnotil vzhledem k výše uvedeným skutečnostem jako naprosto podružnou, neměla žádný vliv na závěry soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, pro které soud přikročil bez dalšího k jeho zrušení, aniž by se zabýval věcnou stránkou daného případu, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost žalované strany.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 10.712,- Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6.300,- Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobkyně Ing. Radka Lančíka po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d),

podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d),]; z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.512,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová